

ב"ה

אייר

ך = שור

פ = נוגה

האות פ' מסמלת את כוכב נוגה

- ט - סמס
- ח - שבתאי
- ז - צדק
- ו - מאדים
- ה - נוגה
- ד - כוכב
- ג - לבנה

שיחה לחודש אייר

האות ו' מסמלת תקשורת וכוח רפואה של הבורא: בכל חודש שתי אותיות, אחת סמל לחודש, ואחת סמל להספעת הכוכב באותו חודש

חדש אייר - מ"ט מונים - ה'תשס"ח

אחים יקרים

הגנו באים מחדש "ניסן", חדש של נסים נפלאות וגאולה. יציאת מצרים בהתגלות אלוקית, של אתערותא דלעילא, כלשון חז"ל: "נגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקב"ה ונאלם". חדש של תשובה מאהבה, ביטוי של: "משכני אחרך, נרוצה" (שיר השירים). והנה על אף הגלויים הנפלאים, עדיין ה"עיקר חסר..." עדיין התורה מספרת לנו "כי ב ר ה העם". "בריחה", עקב המאבק הפנימי בהרגלי העבדות הגשמית והרוחנית עדיין, הרעה ("ידיעו אותנו הספרים...") שבמצרים, דבוקה ואחזה, ועדיין בתקפה. אמנם ב"ה, בפועל ב ר ה העם, ועתה החלה העלייה מעבדות על כל גילוייה, לחרות על כל משמעויותיה.

באים מניסן, לחדש "אייר" שראשי התיבות בשם זה, מלמדים אותנו על תכונותיו סגולותיו ודרכי עבודתו ד' בחדש זה. אני יי ר ופאך (ר"ת אייר). המלמדנו שסגולה בו לרפואה הנעלית, רפואה אלוקית, (אשר בשונה לחלוטין מרפואת אנוש) העוקרת את המחלה, מבטלת אותה ומעמידה אדם בריא בתכלית. לרפואה כזו מגיעים ע"י העבודה ע"פ התוכן המיוחד שבר"ת אברהם יצחק יעקב ר'חל (ר"ת אייר), ארבעת "אופני המרכבה". המושג "מרכבה" - לבורא ית' - מבטא תנועה של "ביטול" אליו ית', ביטול כל רצון אחר, מלבד "רצון הבורא". תנועה שהיא תכונה פנימית של כל יהודי באשר הוא. שהורישו לנו אבותינו ע"י שטבעו בעצמם, בכל מציאותם, את הרצון האלוהי. זכו להיות "מרכבה" לו ית', חיכו אותנו ביכולת להגיע למדרגה זו. כפי שחז"ל למדונו: כי "חייב אדם לומר": מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי (יגיעו במשמעות של נגיעה).

אם יציאת מצרים "ניסן" מבטאת את ההשתלבות בתנופת ה"אתערותא דלעילא", הרי חדש אייר מבטא בכל עוז את לב ה"אתערותא דלתתא", עבודת ה"מטה". חדש אייר, כולו בתקופת הספירה, וכולו בתנועת הספירה, "ספירת העומר". אותה הספירה המצרפת יום ליום בהבהרת המידות והארתן בזוך ועידון ובתוספת אור, מיום ליום ומשבוע לשבוע, בדרך העולה בית-א-ל (מתן ו ר ה). דרך שתחילתה הקרבת ה"עומר", מן השעורים (מאכל בהמה) - מתאים לתחילת הדרך "בריחה" מהרע, מעט מצוות, שאיפה לחרות אמיתית, תוך כדי תחושות של פחדים מהרדף, פחדים מהחופש הבלתי מוכר. מהלכי נפש, אשר הסתיימו רק בנס הנפלא של "קריעת ים-סוף" ותוצאותיו: "ויאמינו ב' ד' ובמשה עבדו". זאת הדרך המובילה למעמד ומצב של מתן תורה מלמעלה, וקבלת התורה למטה, בחג השבועות "זמן מתן תורתנו".

סיום הספירה, זיכוך המידות, מאפשר את התנאי ההכרחי לקבלת התורה. והוא האחדות. כמסופר בתורה: "ויחן (לשון יחד) שם ישראל נגד ההר". האחדות נחוצה תמיד לצורך קיומה של התורה, כי כמו שדברי התורה עצמם עניינם במקום אחד ועשירים במקום אחר. כך שלמות קיומה של התורה, תלויה בעבודת ד' של כל פרט מישראל באשר הוא, ורק בהתברכנו כולנו יחד, אפשר לזכות חוכים ל"אור פניך". זוכים למצב של בן-חורין אמיתי, שהי' "אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה...". עבודת ה"מרכבה" (ביטול ל"רצון הרוכב"), היא המאפיינת את חדש אייר. היא גם מכינה אותנו למדרגה הנעלה יותר ליחוד (התאחדות), עם נותן התורה, הבורא ית' -ש" - "קדשא בריך הוא ארייתא וישראל חד הם" - (הקב"ה עם התורה ועם ישראל, חנם אחד, אחדות גמורה).

בהמשך להאמור, מה נפלא להתבונן באור הפנימי של חדש אייר. מבואר בכתבי האריז"ל החי, שבכל חדש ישנו צירוף שם הוי' המיוחד לחדש זה. (כידוע שכל התורה, שמותיו של הקב"ה, וכל הוי' כולה נבראת באותיות התורה, שמותיו של הקב"ה, שהוא הכל ו"אין עוד מלבדו"). הצירוף הזה הוא חיותו של החדש והוראת דרך לעבודתו ד' במהלכו. (עבודה המתנוצצת ומאירה גם את החדשים האחרים בשנה). אכן בחדש אייר, המכין את העם והעולם לקבלת התורה, מאיר שם הוי' בראשי התיבות שבפסוק "אל יתהלל חכם בחכמתו ואל יתהלל הגיבור בגבורתו, אל יתהלל העשיר בעשרו, כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי".

התארים: חכם גיבור ועשיר, מתייחסים לכל המדרגות שבהם, כולל כפי שהם בקדושה. אעפ"כ, ב"זאת" - "מלכות" יתהלל... ספירת המלכות, שעל ידה נמשך גילוי האור למטה, זוהי תכלית הכוונה - להיות לו ית' דירה בתחתונים. ולכן בזאת (דווקא) - יתהלל המתהלל, השכל וידוע אותי...". לפי שהשלימות דכל הספירות היא ע"י המלכות ("זאת"), מכיון שעל ידה דוקא, נעשה דירה לו ית' בתחתונים. (ע"פ שיחת פ' שמיני, מבח"ח ועיר"ח אייר תשמ"ה). אכן - אברהם יצחק יעקב ר'חל, לפני המרכבה, הם חסד גבורה תפארת (מדות-ספירות) ומלכות - "תכלית הכוונה".

לאור כל המבואר לעיל, מאירים באור מיוחד התאריכים המיוחדים בחדש זה. ב' באייר, יום הולדתו של הרבי מהר"ש, תפארת שבתפארת. ה"מלכתחילה אריבער" שלימדנו לדרך בעוז בחתירה תמידית להתעלות בלי וויתורים. י"ד באייר, מועד פסח שני, המלמדנו ש"לעולם לא מאוחר מדי כדי לתקן ולהשלים. וגולת הכותרת יום ח"י בו ל"ג בעומר ("גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך"), יום ההילולא של התנא האלוהי רשב"י, יום גילוי הסודות הכמוסים והנעלים של תורת הקבלה - פנימיות התורה. אשר כמובטח, "בהאי חיבורא דילך - איהו ספר הזהר - יפקון ביה מן גלותא ברחמי".

לסיום השיחה, מתאים להתבונן בשני פתגמים מעולמה של חסידות חב"ד. האחד: "חסידות תובעת פנימי ו ר ת". במשמעות של הפנמה והתעצמות עם התוכן, לחיות את הדברים ולראות דרכם את מהלכי החיים הלכה למעשה. והשני: העיקר הוא ה"בכך", לומר שהעיקר הוא התוצאה המעשית השינוי בפועל.

כן תחיל לנו חדש אייר, יהיה עבור כולנו חודש חדש ויתחדשו בו בכל העניינים הטובים, הבריאים והמאירים בקדושה. ועם התקדמותנו בספירה, נהיה זכים וראויים לקבלת התורה מחדש, כולל ה"תורה" (החדשה ש) מאתי תצא... ("ישעיה' נ"א, וקרא רבה, ילקוט שמעוני, ועוד), תורתו של הרבי מלך המשיח שליט"א, בהתגלותו לעיני כל בשר.